

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. Варна, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско
дело № 20213000500334 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба на В. Д. К., чрез процесуалния ѝ представител адв.К. от АК – В.Търново, против решение № 14/15.04.2021г., постановено по т.д. № 4/2021г. на ОС – Разград, в частта, в която е отхвърлен предявеният от въззивницата против Застрахователно дружество „Бул инс“ АД иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от смъртта на майка ѝ С.Т.Д., настъпила при ПТП от 17.01.2020г., виновно причинено от водача на л.а. „Ситроен С3“, ДК № РР 2381 ВМ, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ в ответното дружество за горницата над присъдените **80 000 лева до размер на сумата от 100 000 лева, ведно със следващата се законна лихва, считано от 17.02.2020г.**

В жалбата са изложени оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение в обжалваната му част. Твърди се, че определеният от съда размер не съответства на изискването за справедливост по см. на чл.52 ЗЗД – съдът не е отчетел родствената връзка между починалата

и претендиращата обезщетение ищца, както и установеното от доказателствата по делото относно претърпените от нея неимуществени вреди. Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на решението и уважаване на предявения иск в размер на сумата от 100 000 лева.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна – Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна.

В частта, в която искът на въззивницата е уважен за сумата от 80 000 лева, както и в частта, в която същият е отхвърлен за горницата над 100 000 лева до предявения размер от 120 000 лева, и в частта относно отхвърлената претенция за заплащане на законната лихва за периода 17.01.2020г. – 16.02.2020г. първоинстанционното решение не е обжалвано.

При извършената проверка по валидността на съдебния акт, съобразно разпоредбата на чл.269 ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост.

ОС – Разград се е произнесъл по предявен от В. Д. К. против ЗД „Бул инс“ АД иск с правно основание чл.432 КЗ, основан на твърдения за претърпени неимуществени вреди в резултат от смъртта майка й С.Т.Д., починала в при ПТП на 17.01.2020г., виновно причинено от И.Б.А., водач на л.а. „Ситроен С-3“ с рег. № РР 2381 ВМ. Съобразно изложеното в исковата молба, произшествието е настъпило като водачката на л.а, в нарушение на ЗДВП, при завой на ляво не е пропуснала движещата се по пешеходната пътека С.Д., която е починала от получените травми същия ден в МБАЛ „Св. Иван Рилски“. Твърди се, че във връзка с неочакваната и внезапна кончина на родителката ищцата е претърпяла „несъизмерими страдания и мъка, засегнали изначално живота, психиката, емоционалната й стабилност и дори формирането на семейна среда за децата й“, загубила не само родител, но и моралната опора, която получавала от майка си. Смъртта на майка й провокирала у нея чувство на страх, несигурност, чувство за загуба на единствения родител, преживява тежък стрес с разстройство на адаптацията. С оглед сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ между виновния водач и ответното дружество е предявила претенция пред последното за обезвреда на претърпените неимуществени вреди, заведена като щета № 2010003143, по която няма плащане. Предвид на това е сезирала

съда с искане за заплащане на сумата от 120 000 лева, съгласно извършено изменение на иска от 22.12.2020г., ведно с лихва за забава, считано от 17.01.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

В срока по чл.131 ГПК Застрахователно дружество „Бул инс“ АД е оспорило иска с възражения, че липсва осъществен от водача на л.а. деликт, който да ангажира отговорността на застрахователя, твърдените неимуществени вреди са недоказани, както и за прекомерност на претендираното обезщетение. Направено е и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата.

Съдът, като взе предвид предметните предели на въззивното производство и наведените в жалбите оплаквания по правилността на първоинстанционното решение, становищата на страните, събраните по делото доказателства и приложимия закон, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С оглед влязлата в сила част от първоинстанционното решение към настоящия момент въпросите относно наличието на предпоставките за ангажиране отговорността на въззивното дружество по реда на чл.432 вр. чл.493 КЗ са разрешени с обвързваща страните сила на пресъдено нещо, а именно – настъпило на 17.01.2020г. ПТП, при което майката на въззивницата – С.Т.Д., като пешеходец е била блъсната от л.а „Ситроен С 3“, рег. № РР 2381 ВМ, управляван от И.Б.А., вследствие на което по-късно починала; виновността на водачката, установена с влязла в сила в хода на настоящия процес присъда по НОХД № 296/2020г. по описа на РС – Разград; претърпени от въззивницата неимуществени вреди от смъртта на родителката й; валиден договор за застраховка относно гражданската отговорност на водача, сключен със ЗД „Бул инс“ АД и обосноваващ материалноправната легитимация на ответното дружество. Поради това и настоящата инстанция не обсъжда ангажираните по делото доказателства, относими към горните обстоятелства.

Спорните въпроси, във връзка с които са направените в жалбата оплаквания, са относно справедливия размер на следващото се обезщетение.

Безспорно е, че загубата на човешкия живот е безвъзвратна и неоценима в пари, а със смъртта на пострадалата е засегната най-сърдечната и близка житейска връзка, каквато е връзката между родител и дете. Но доколкото обезщетението за неимуществени вреди от смърт на близък има за цел да

възмезди претърпените болки и страдания съобразно критерия за справедливост, то родствената връзка не е достатъчна за определяне на следващото се обезщетение. Според задължителните разяснения, дадени в ППВС № 4/1968г. понятието "справедливост" по см. на чл.52 ЗЗД не е абстрактно. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението. В настоящия случай освен родствената връзка от значение са съществувалите между въззивницата и родителката ѝ взаимоотношения, възрастта им, обстоятелствата, при които е настъпил вредоносния резултат, конкретните проявления на търпените негативни изживявания, болки и страдания, общественото разбиране за справедливост на съответния етап на общественно-икономическото развитие на обществото, израз на което са и предвидените в КЗ лимити на обезщетенията.

От показанията на разпитания по делото свидетел И.М. се установява, че между въззивницата и нейната майка е съществувала силна емоционална връзка; макар и от около 20 години В.К. да е живеела в чужбина, редовно се чувала с майка си, общували по телефона или чрез интернет по няколко пъти в седмицата; като единствено дете именно починалата е била причината за връщанията ѝ в България, поне веднъж годишно; когато си идвала се грижила за майка си /правила ремонт на жилището/. Свидетелят сочи още, че когато се чули с въззивницата след инцидента тя била много разстроена, плачела, но след като си заминала не са поддържали контакт и не я е виждал.

От коментираните показания се установява още, че пострадалата е била жизнена и активна, независимо от възрастта си, не е страдала от никакви съществени заболявания. Последното се потвърждава и от заключението на СМЕ, според което не са налице данни за заболявания, които да са благоприятствали пътно-транспортното произшествие или настъпването на смъртта.

Доказателства за психо-емоционалното състояние на въззивницата, в частност за твърдените в исковата молба страх, несигурност, разстройство в адаптацията не са ангажирани, поради което и тези негативни изживявания и последици от преживяната травма са недоказани.

Съвкупната преценка на горното обуславя и извода на съда, че определеното от първоинстанционния съд обезщетение в размер на 80 000

лева се явява справедлив еквивалент да претърпените от В.К. неимуществени вреди. Между нея и майка ѝ е съществувала присъщата на родствената връзка обич и емоционална близост, уважение, разбирателство и взаимопомощ. Внезапната и неочаквана загуба на толкова близък човек е травма, която безспорно е претърпяна от въззивницата, при отчитане, че тя е единствено дете, както и че пострадалата не е страдала от други заболявания, била е жизнена за възрастта си /83 год./. В същото време, съдът отчита, че от двадесет години двете са живеели в отделни домакинства, въззивницата е изградила свое семейство извън страната, независеща финансово или физически от майка си, формирана като личност и подкрепяна предимно от семейството си. Предвид възрастта и на двете, подкрепата от страна на починалата към този момент е била предимно морална. Наред с това, макар и загубата да е безвъзвратна, т.е. негативните изживявания, свързани с мъката от липсата на близкия родственик да са трайни, по делото не се установиха други претърпени от въззивницата вреди /сочените в исковата молба страх, несигурност, разстройство в адаптацията/, които да обусловят присъждането на обезщетение в по-висок размер.

Оплакванията относно приетото от първоинстанционния съд по възражението на ответното дружество за съпричиняване не са направени, поради което и съдът не го обсъжда.

Поради съвпадането на изводите на настоящата инстанция с тези на окръжния съд, постановеното от него решение в обжалваната му част следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78 ГПК и направеното искане ответното дружество има право на разноски за въззивното производство – заплатено адвокатско възнаграждение. Отчитайки извършените процесуални действия от представителя и предмета на спора, съдът намира възражението на въззивницата за прекомерност по чл.78 ал.5 ГПК за основателно. Претендираното адвокатско възнаграждение следва да бъде определено в размерите по чл.7, ал.2 от Наредба № 1/2004г. съобразно обжалваемия интерес или в размер на сумата от 1 356 лева, с вкл. ДДС.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 14/15.04.2021г., постановено по т.д. № 4/2021г. на ОС – Разград, в частта, в която е отхвърлен предявеният от В. Д. К. против Застрахователно дружество „Бул инс“ АД иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от смъртта на майка й С.Т.Д., настъпила при ПТП от 17.01.2020г., виновно причинено от водача на л.а. „Ситроен С3“, ДК № РР 2381 ВМ, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ в ответното дружество за горницата над присъдените **80 000 лева до размер на сумата от 100 000 лева, ведно със следващата се законна лихва, считано от 17.02.2020г.**

В останалата му част първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА В. Д. К., ЕГН *****, с адрес: гр.Разград, ул.“Васил Левски“ № 2, вх.А, ет.1 **ДА ЗАПЛАТИ** на Застрахователно дружество „Бул инс“ АД, ЕИК 831830482 сумата от 1 356 /хиляда триста петдесет и шест/ лева, представляваща разноски за заплатено адвокатско възнаграждение във въззивното производство, на основание чл.78 ГПК.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____